ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Τοῦ ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΝΙΟΝ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

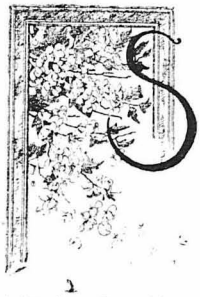

ΤΗ σιγαλιά τῆς νύχτας, στή θεία γαλήνη τῆς γαλάξιας κρεββατοκάμαρης, τό μονότονο χτύπημα τοῦ ἐκκρεμοῦς τοῦ ὡρολογίου σταμάτησε μιά στιγμή γιά νά σημάνουν ἡ ὧρες.

Ἡ κυρία δὲ Λά Φὲρ ἐρρίγησε σάν ἄκουσε τά τρία χτυπήματά του.

— Τρεῖς ἡ ὥρα καί δέν ἦρθε ἀκόμα !

Ἡ νύστα πού τόση ὥρα τῆς βάραινε τά μάτια, τῆς ἔφυγε διά μιᾶς καί ἡ νέα γυναίκα πήδησε ἀπ' τό κρεββάτι της καί τράβηξε γιά τήν κρεββατοκάμαρη τοῦ ἀντρός της.

— Ἴσως γύρισε, σκέφθηκε, τήν ὥρα πού μέ πῆρε ἐμένα ὁ ὕπνος !

Μόλις ἄνοιξε τήν πόρτα, ὅμως, εἶδε πώς τό δωμάτιο ἦταν ἄδειανο καί το κρεββάτι ἐξακολουθοῦσε νά παραμένη ἀνέπαφο.

Ἔγύρισε τότε πίσω καί ξαναπλάγιασε, ἀποφασισμένη νά μήν κοιμηθῆ πειά. Σέ λίγο, ὅμως, ἄξαφνα, μέσα στή σιωπή πού βασίλευε, ἀκούσθηκε ὁ κρότος ἑνός ἁμαξιοῦ πού ἔστριβε τή γωνιά τοῦ δρόμου καί πού σταμάτησε μπρός στήν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ της.

Ἡ Λουΐζα τόν ἤξερε αὐτόν τόν κρότο. Ἀλλοίμονο, εἶχε συνηθίσει πιά νά περιμένη τόν Ζάκ, τόν ἄνδρα της, πού γύριζε τακτικά ἀργά καί ἤξερε τί ἐσήμαινε ὁ γυρισμός αὐτός ! Ἦταν βέβαιη γιά τήν ἀγάπη του, ἦταν βέβαιη πώς δέν τήν ἀπατοῦσε, ἤξερε, ὅμως, το φοβερό κίνδυνο πού τήν παραμόνευε, ἐπερίμενε μέ καρδιοχτύπι πώς, καμμια φορά σάν ἄνοιγε ἡ πόρτα, θἄκανε τήν ἐμφάνισί της ἡ ἀπόγνωση, ἡ ἀπελπισία, ἴσως ἡ καταστροφή, ζωγραφισμένες στό πρόσωπο τοῦ ἀντρός της.

Μήπως, ὅμως, μποροῦσε ν' ἀντισταθῆ στό μοιραῖο ;

Ἐκείνη τήν στιγμή ἄνοιξε κι' ἡ πόρτα τῆς κάμαρής της καί μπῆκε μέσα ὁ ἄντρας της. Τοῦ φιθύρισε τότε τρυφερά :

— Τί ἀργά πού γυρίζεις Ζάκ !

Τά μάτια της τόν ἐρωτοῦσαν, γύρευαν νά διαβάσουν τή σκέψη του. Εἶδε το ξανθό του μουστάκι πού ἔτρεμε ἀπό μιά νευρική σύσπασι τοῦ χείλους, κι' αὐτό ἦταν ἄρκετο γιά νά νοιώση ὅλη τήν ἀλήθεια.

— Ἔχασες, Ζάκ ;

Ἐκάθησε στό κρεββάτι, ἔπαιξε λίγο νευρικά μέ τα δαχτυλίδια του καί εἶπε :

— Ναί, ἔχασα, ἀλήθεια, λίγα. Ἔγω μια φοβερή γρουσουζιά τώρα τελευταῖα !

— Μά γιατί να παίζης, ἀγάπη μου ; Γιατί ; Μπορούσαμε νἄμαστε τόσο εὐτυχισμένοι ! Δέν πρόκειται, ὅμως, γι' αὐτό, τώρα. Ἔχασες πολλά ;

— Παραπολλά.

— Πόσα ;

— Τά ξαναλέμε αὔριο το πρωί. Σ' ἄγηνω να κοιμηθῆς.

— Ἀλλοίμονο, δέν μπορῶ νά κλείσω μάτι ! Τό ξέρεις πώς ἀρχίζεις νά μέ τρομάζης !... Πές μου ὅλη τήν ἀλήθεια, τό προτιμῶ αὐτό !

— Μά δέν μπορεῖς νά φανταστῆς τί γκίνια φοβερή ἦταν κι' ἡ ἀποψινή μου !

— Ὤ, θεέ μου ! Πόσα ἔχασες, Ζάκ ;

— Τα μαλλοκέφαλά μου !

— Πόσα ἐπί τέλους ;

— Μάθε λοιπόν, ὅλη τήν ἀλήθεια ! Πεντακόσιες χιλιάδες !

Τό ποσόν ἦταν τόσο τεράστιο, ὥστε ἡ κυρία δὲ Λά Φὲρ ἔπεσε σάν κεραυνόπληκτη ἐπάνω στά μαξιλάρια τοῦ κρεββατιοῦ, κι' ὅλο τό σῶμα της βράχηκε μέ κρύο ἱδρῶτα. Ἐπί τέλους μπόρεσε νά ψιθυρίση :

— Πεντακόσιες χιλιάδες ! Ἔχασες πεντακόσιες χιλιάδες φράγκα ἀπόψε !

— Ὄχι μονομιάς ἀπόψε... Δέν εἶμαι τόσο τρελλός !

— Πῶς τἄχασες τότε ;

— Εἶνε ἕνας μῆνας πού βαστάει αὐτή ἡ γκίνια. Ἐπαιζα κάθε μέρα μέ τήν ἐλπίδα μήπως κερδίσω τά χαμένα, τοῦ κάκου ὅμως ! Ἡ τελευταία ἑβδομάδα, μάλιστα, ἦταν ἡ καταστροφή μου !

Τή στιγμή ἐκείνη τῆς μεγάλης συντριβῆς ἡ Λουΐζα βρῆκε ὅλη της τήν καλωσύνη πάλι.

— Πῶς μπόρεσες, φίλε μου, νά χάσης ἕνα τόσο μεγάλο ποσόν, ἀφοῦ δέν τό εἶχες στή διάθεσί σου ; τοῦ εἶπε.

— Μοῦ ἔμειναν διακόσιες χιλιάδες δικές μου. Αὐτές ἔχασα πρῶτες - πρῶτες.

Καί τά ρέστα ;

— Μοῦ ἔκαναν ὅλοι πίστωσι. Ἦταν τόσο καλοί... Ἤθελαν νά μέ βοηθήσουν νά ρεφάρω...

— Ὥστε ἔχεις τώρα χρέος τιμῆς ἀπο τριακόσιες χιλιάδες ;

— Ναί, δυστυχῶς.

— Κι' ἐπειδή δέν ἔχεις νά πληρώσης θά ἐπακολουθήση ἡ ἀτιμία ;

— Ναί... Στηρίζομαι ὅμως σέ σένα, ἀγαπημένη μου Λουΐζα...

Ἡ κυρία δὲ Λά Φὲρ ἐξανέστη αὐτή τή φορά στ' ἀληθινά.

— Ποτέ ! ἐφώναξε Δέν ἔχω τέτοιο δικαίωμα. Ἄν ἤμουν μόνη μου, ναί, δέν μοῦ ἐπιτρέπεται, ὅμως, νά βοηθήσω τά παιδιά μας στή δυστυχία !

— Λουΐζα !

— Μή μοῦ τό ζητᾶς αὐτό, σέ ἐξορκίζω, μή μοῦ τό ζητᾶς αὐτό ! Δυό φορές ὡς τώρα σοῦδωσα τήν ὑπογραφή μου... Ξέρεις τί μοῦ μένει ; Ἄν πουλήσω τά κτήματα, ἄν πουλήσω τούς τίτλους καί τό μέγαρό μας ἀκόμα - μοῦ τῶπε ὁ συμβολαιογράφος μου τήν τελευταία φορά πού τόν εἶδα - μόλις θά πάρω 800 χιλιάδες φράγκα !

— Φθάνουν αὐτά γιά νά γλυτώσω...

Καί τί θά μᾶς μείνη γιά νά ζήσουμε ;

Ἦταν ἡ πρώτη φορά αὐτή πού τέτοια ἰδέα παρουσιαζόταν στο μυαλό του. Τρέμοντας ὅλος ἐψιθύρισε :

— Θά ζήσουμε στήν ἐξοχή... Θά κάνουμε οἰκονομία... Θά δουλέψω...

— Τί ἐργασία θά κάνης καϋμένε ;

Ὁ λόγος αὐτός τοῦ ἐπροξένησε τόσο μεγάλη ἔκπληξι, ὥστε στήν ἀρχή ἐχαμογέλασε κι' ἔπειτα τοῦ ἤλθαν δάκρυα στά μάτια.

— Ἀλήθεια, ἀγαπητή μου, εἶπε, τί ἄθλιος πού κατάντησα !

Τά νεῦρα του ἔφτασαν σέ μιά κρίσι δακρύων. Ἔρριξε τά μπράτσα του στήν ἀγκαλιά τῆς γυναίκας του κι' ἔκλαψε σάν μικρό παιδί...

***

Τή στιγμή πού ἔζευγαν τό ἁμάξι στήν αὐλή τοῦ μεγάρου, λουσμένη ἀκόμα ἀπ' τήν πρωϊνή δροσιά, ἡ κυρία δὲ Λά Φὲρ ἄνοιξε τό παράθυρο γιά νά δώση μιά διαταγή στούς ὑπηρέτες.

Τή στιγμή ἐκείνη τ' ἀγέρια της, μέ τή στολή τοῦ σχολείου καί μέ τή σάκκα κάτω ἀπ' τά χέρια, περνοῦσαν ἀπό τήν αὐλή. Τήν εἶδαν κι' αὐτά καί τῆς ἔστειλαν φιλιά μέ τά χέρια τους.

Τινάχτηκε χωρίς να θέλη πρός τά πίσω. Ἦταν ἕτοιμη νά τά καταστρέψη, νά τά καταδικάση στήν ἀδιάκοπη πάλη, στίς ἀποθαρρύνσεις τῆς φτώχειας, — τά παιδιά της αὐτά πού χαιρόντουσαν τώρα ξένοιαστα τή ζωή, χαρούμενα καί περήφανα ἐπειδή ἦταν παιδιά εὐγενῶν καί πλουσίων.

Καί ὅμως γι' αὐτό τό λόγο ἀκριβῶς ἑτοιμάζεται τό ἁμάξι... Θά πήγαινε στήν τράπεζα ν' ἀποσύρη τήν περιουσία τους γιά νά ξελασπώση τόν πατέρα τους...

Ἡ σκέψεις περνοῦσαν ἀπό τό μυαλό της ἡ μιά ἀπάνω στήν ἄλλη, ὅπως περνοῦν τά σύννεφα τόν οὐρανό πού προμηνύει φοβερή θύελλα...

Τά παιδιά περνοῦσαν πηδῶντας, σπρώχνοντας τό ἕνα τό ἄλλο, γιά νά παίζουν. Βλέποντάς τα ἔτσι τρελλά, ἀναλογίσθηκε τήν ὁμοιότητά τους πρός τόν πατέρα τους τό Ζάκ, πού ὅλα στή ζωή του τἄπαιρνε γιά παιγνίδι καί ξαφνικά ἐπρόβαλε ἐμπρός στά μάτια της, τό μακρυνό ἐκεῖνο μέρος ὅπου θά μποροῦσε αὐτή νά τ' ἀναθρέψη, νά τά κάνη φρόνιμα καί μετρημένα...

Τότε μιά ἐγωϊστική σκέψις τῆς ἦλθε στό νοῦ. Ὁ Ζάκ θά ἦταν ἐντελῶς δικός της... Ἴσως ἐντελῶς δικός της... Κ' ἐκείνη ἡ πλούσια καί σπάταλη ζωή θά ἔπαυε γιά τό καλό της...

Αἰσθάνθηκε τότε ὅλη τήν ἀπέραντη γαλήνη τῶν νικημένων ἐκείνων πού πετάξανε τά ὅπλα καί πλαγιάζουνε γιά νά ξεκουραστοῦν.

Ἐκείνη τή στιγμή ὁ θαλαμηπόλος εἶπε :

— Τό ἁμάξι τῆς κυρίας κομήσσης εἶνε ἕτοιμο !

Καί κατέβηκε σχεδόν εὐτυχισμένη γιά νά πάη να ὑπογράψη τήν καταστροφή της.

Φρανσουᾶ ντὲ Νιὸν

Νά ἐνεργῆς μὲ σύνεσι ὅταν διαλέγης ἕνα φίλο καὶ μὲ ἀκόμη περισσότερη σύνεσι ὅταν τὸν ἀλλάζης. B. Franklin

***

Γιὰ νὰ κερδίση κανεὶς τὴν ἀγάπη τῶν ἄλλων ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ τοὺς παραχωρήση πρῶτα τὴ δική του. jean jaques Rousseau

***

Τοὺς φίλους τῶν ὁποίων δοκίμασε τὴν φιλία καὶ βεβαιώθηκες γι' αὐτή, προσκόλλησέ τους στὴν καρδιά σου μὲ ἀτσαλένιους κρίκους. Shakespeare

***

Ἡ τιμὴ τοῦ φίλου σου νὰ σοῦ εἶνε προσφιλὴς ὅπως ἡ δική σου. Le Talmud